

V.

ХУБАВА МОМА ЕЛИЦА. ПЪСНИ СЕ ПЪЯТЪ ЗА НЕЯ. ТУРЧИНЪ ИСКА ДА Я ПОТУРЧИ. БОЙЧО ВОЙВОДА. И ЕЛИЦА СТАВА ВОЙВОДА.

Минаха още много години. Село Бълица растъше. Славата му се носеше изъ всички околни села. Седмината братя, които се поселиха най-напредъ въ селото, единъ следъ другъ заминаха, почиваха подъ голѣмия вѣковенъ джбъ. Тѣхнитѣ синове и внуци, обаче, помнѣха заветитѣ на своитѣ бащи и дѣди и живѣеха въ сговоръ и братски.

За задругата въ село Бълица приказваха въ всички околни села и я сочеха за примѣръ на сговоръ и трудолюбие. А за хубавитѣ моми, за стройнитѣ и напети момци се приказваше още по-далече, дори задъ планината. Но когато израстна въ селото хубава Елица, славата на Бълица се понесе още по-далече.

За Елица луди лудѣха ергенитѣ на деветъ села, а момитѣ пѣсень пѣеха за нея:

— Огрѣяло ясно слънце
въ хубаво село Бълица.
Не е било ясно слънце,
най ми била Елица,
Елица мома хубава,
Елица златна зорница.
Съсъ хубость слънце надгрѣва,
съсъ пѣсни славеи надпѣва!

Елица, наистина, бѣше хубость ненагледна. Съ руси коси — копринени, до петитѣ разпустнати. Очи сини, като ясното небе. Бѣло лице, бѣло прѣсно млѣко. Вити вежди, тънки гайтани. Алени устни съ бѣли жбѣи-бисери. Тънка снага, стройна и напета. Гласъ имаше сладъкъ, чуденъ и омаенъ. Когато Елица пѣсень пѣеше, всички спираха да слушатъ като омагьосани.

А когато Елица хорото водѣше, цѣлиятъ съборъ се спускаше да гледа, да се радва и очудва. Братъ ѝ Бойчо